

Kobylístek

Poděkování za Noc kostelů	4
Sbohem sbore	5
Kokořínsko, aneb tři roverky	15
Koncert v Betlémské kapli	20
Rozhovor s Markem Sklenářem	27

**RADOST
NADĚJE**

více na str. 10

**Martínek,
velký dar
od Boha!**

více na str. 5

Milí bratři a sestry, čtenáři Kobylístku,

tak, konečně „padla“, konec školního a pastoračního roku! Hurá, máme před sebou prázdniny, dovolené, dny odpočinku.

Přeji sobě i vám, aby byly tyto dny odpočinku aktivní i pasivní, chvíle „nicnedělání“ i chvíle aktivní, tvořivé, poznávací rekreace – znovuobnovení sil tělesných, duševních i duchovních. Nezapomeňte si vzít s sebou něco ke sportování, ke čtení i modlitbě – především otevřené srdce pro Boha i pro lidi, pro krásy přírody i lidského tvoření.

V rozhovoru v minulém čísle Kobylístku bylo jakési moje bilancování. **Dnes chci vyjádřit velké poděkování.** Budu používat jen málo jmen, protože bych pak mnohé opomněl. První jména jsou kněží, kteří byli určení ke službě ve farnosti spolu se mnou. Jsou to: Láda Bandouch, Martin Hobza, Jožka Kopecký a Pavel Šimůnek a samozřejmě všichni kněží komunity, kteří se různě podíleli na službě farnosti. Druhá jména jsou dvě – Tomáš Redlich a Helena Křenková – naši vzácní pastorační asistenti. Všem osobní velké díky.

Dále děkuji všem členům pastorační rady farnosti od jejího počátku v roce 2005 až do současnosti. Za mnoho času a energie věnované rozvoji farnosti, mnohdy s pocitem marnosti. Zpětně vidím, že tam bylo mnoho toho, co naši farnost různě posunulo.

Ze srdce děkuji všem katechetům a členům týmu bohoslužby pro děti. Bez vaší obětavé služby by farnost nebyla tím, čím je, životodárnou evangelizující rodinou. To se také ve velké míře vztahuje na týmy Alfa, přípravy katechumenů a bířmovanců. A také na tým úterků a mládeže, který se během 14 roků mnohokrát obměnil. Všem díky!

K liturgickému rozměru života farnosti neodmyslitelně patří ministranti. Děkuji všem,

kdo se o ně starají. Také sem patří tým akolytů, hudebních skupin a varhaníků. Bez nich by také liturgie nebyla tím, čím má být: Oslavou Boha a službou lidem. Takže díky! Za krásný rodinný rozměr farnosti děkuji týmům Mamky sobě, Modlitby matek, mnoha malým společenstvím a velké skupině služebníků nedělních agapé. Díky a ať se vaše řady množí!

Děkuji všem, kdo se pravidelně účastníte modliteb růžence, adorací a večerů chval. Též týmu ekonomické rady farnosti, knihovníků, farního plesu, Misijního koláče a adventních trhů, bazárku dětského oblečení, všem, kdo se nasadili při pomoci uprchlíkům a konkrétní rodině z Ukrajiny, za aktivity Farní charity, a chlapům za přípravu krásného dětského pískoviště.

A že se o všem, co se ve farnosti děje, dozví hodně lidí, za to mohou týmy Kobylístku a farního webu. Všem velké díky!

A za to, že se v čistém a vyzdobeném a provozně fungujícím kostele můžeme cítit dobře, vděčíme těm nejméně viditelným; skupinkám úklidu, výzdoby a údržby kostela. Díky!

Jako jsem začal jmény, tak zakončím jménem. Nedokáží si kostel představit bez naší kostelnice „Jájiny“, která zanedlouho oslaví své jednaosmdesáté narozeniny. Jájino, Pán Bůh zaplať a „mnogaljeta“ ve zdraví a síle. A na závěr děkuji všem farníkům, kteří tvoříte a budete tvořit farnost živou a životadárnou pro svůj poctivý život občana i křesťana v naší farnosti i zemi.

Bratři a sestry, všem vám do prázdninové dovolenkových dnů i dnů dalšího života ze srdce žehnám.

P. Josef Brtník.

P. Josef Brtník, P. Marek Sklenář - poslední bohoslužby v Kobylisích

našich milých salesiánů, kteří budou od září měnit místo svého působení, se budou konat v neděli 28. 8. Kdo jste se nestihli rozloučit s P. Josefem při odpoledním agapé na konci června, máte možnost jej před jeho odjezdem do Fryštáku osobně pozdravit v neděli 28. 8., sloužit bude bohoslužbu v 10.30.

S P. Markem se rozloučíme 28. 8. při bohoslužbě v 9.00 a popřejeme mu mnoho Božího požehnání pro jeho působení v Plzni. Více se můžete od Marka dozvědět v rozhovoru, který vychází v tomto prázdninovém Kobylístku.

Tomáš Redlich

Na návštěvě u Zdislavy

Je slunečné, takřka prázdninové sobotní ráno. Poutníci ve dvou autobusech vyjíždějí z Kobylis do Jablonného v Podještědí, kde

žila a působila sv. Zdislava.

V kostele v Jablonném nás osudem sv. Zdislavy provede sestřička dominikánka. Hlasem s intonací profesionální průvodkyně z prázdninových návštěv hradů a zámků (asi jen s výjimkou obratu „a nyní se nacházíme...“ v každé další místnosti nestojí celou dobu před oltářem) nám poutavě povídá o životě zdejší slavné rodačky. Každá doba objeví na svatém něco, co je pro ni aktuální, nebo snad to, k čemu dozrála. Tak se dnes vyzdvihuje Zdislavino šťastné manželství a rodina. Vystává mi obraz mladé ženy, maminky, možná podobné těm, které potkáváme denně v kostele a v Salesiánském centru. Usměvavá a krásná, i přes začínající vrásky a sem tam šedivý vlasek, díky lase, kterou bez pompy rozdává potřebným... V podzemí kostela navštívíme Zdislavín hrob. Je to hrob - nehrob, máte spíš pocit návštěvy u někoho blízkého, kdo vás trpělivě vyslechl, a můžete si být jisti, že vaše záležitosti jsou teď v dobrých rukách.

Duchovně nasycení a fyzicky vymrzlí vy-
rážíme poledním sluníčkem k blízkému
rybníku na piknik. Většina dětí tam už je
a užívají si řádění a bojovky, kterou pro ně
nejmenovaný svatý muž chystal do pozd-
ních nočních hodin. S Veru a „naši“ ban-
dou letos pokřtěných dospělých zasedáme
na pěkný plácek pod stromem, vytahuje-
me obložené chleby, rízky a jiné dobroty
a marně lákáme Josefa, aby si k nám při-
sedl. Jako správný farář neposedí, ale neú-
navně obchází jednotlivé skupinky a s kaž-
dým pobude chvíli.

Naše putování končíme na hradě Lember-
ku, kde Zdislava žila. Na některé z nás tu
čeká přívětivá kavárna s presem za dvac-
ku, na další jeden ze dvou zámeckých
okruhů a na všechny hodné děti sladké
překvapení. Lemberk je původně gotický
hrad postavený panem Havlem, Zdislavi-
ným manželem. Později byl přebudován na
perlu raného baroka. Útulné zámecké inte-
riéry dýchají osudy generací, které zde žily
v průběhu staletí...

Po římské zkušenosti jsem to čekala ce-
lou dobu. V bajkovém sále s renesančním

kazetovým stropem to přišlo. Nebe se za-
táhlo, zadrnčely okenní tabulky a strhla se
bouřka a krupobití. A já se z tepla kochám
pohledem na to Boží dopuštění, zdá se mi
odsud poetické a romantické, a v duši se
mi rozlévá sladký pocit satisfakce. Díky
svatá Zdislavo!

Kateřina Cveková

Poděkování za Noc kostelů

patří všem, kteří se zapojili do organiza-
ce a pomohli vytvořit přátelskou atmosfé-
ru, takže se návštěvníci mohli u nás cítit
dobře. Je to vždycky radost setkat se s lid-
mi, kteří se zajímají, ptají se, jsou vděční
za každou maličkost, kterou se dozví nebo
dostanou. Do našeho kostela nechodí při
této akci davy tak jako v centru, a tak
máme více prostoru pro osobní kontakt.
Za Božím milosrdenstvím se odpoledne
vydalo symbolických čtyřicet dětí i dospě-
lých a i během večerní komentované pro-
hlídky zaznělo několik vět na toto téma.
Mimochodem víte, kde najdete v našem
kostele Gesto lásky a kde motiv z podoben-

ství o marnotratném synu?
Poprvé jsme letos nabídli přímluvnou mod-
litbu – potěšilo nás, že byl o ni zájem, stej-
ně jako o svátost smíření, a také o skvěle
komentovanou ochutnávku mešního vína.
Děkuji skupině Kairos za nádherný kon-
cert a Markétě Martiníkové, jejíž vystou-
pení bylo krásnou tečkou letošní Noci kos-
telů. Poslední návštěvník odešel pár minut
po půlnoci, v ruce Nový zákon s věnová-
ním některého z farníků a na tváři úsměv.
Děkuji všem za modlitby a Bohu za každé-
ho člověka, který přišel.
Na farním webu ve fotogalerii jsou fotky
z této akce a krátká videa, která se promí-
tala (Den salesiánského centra, Mikuláš,
Vánoční bohoslužba).

Lucka Ortiz

Pomoc při výmalbě kostela

Milí farníci a milé farnice, rádi bychom
vás poprosili o pomoc při výmalbě kostela,
která je v plánu v první polovině červen-
ce letošního roku. První část pomoci by se
týkala vyklízení kostela před malováním,
a to na svátek upálení Mistra Jana Husa
ve středu 6. 7. od 15.00 do 17.00 s tím, že
večerní bohoslužba už bude v boční kap-
li. Tato pomoc je žádána hlavně od mužů.
Druhá část pomoci by se týkala následující
týden soboty 16. 7., a to konkrétně úklidu
po malování a nastěhování, sraz v koste-
le v 9.00. Vítáni jsou muži i ženy a chuť do
práce také!!! Ochotní pomocníci ať se hlásí
na kontaktech níže. Děkujeme.

Miroslav Novák, 606 962 111

Tomáš Redlich, farnost.kobylisy@sdb.cz

Oznámení aneb Sbohem sbore :-)

S lítostí musíme oznámit, že se po svém
vystoupení při mši v den Slavnosti Nejsvě-
tější Trojice a následném krátkém koncer-

tě mariánských písní rozešel náš chrámo-
vý sbor.

Bylo to krásných deset let, po které jsme
se scházeli každou neděli a víceméně usi-
lovně pilovali církevní skladby. Církevní
hudba vychází z hluboké víry jejich skla-
datelů a tuto víru v Boha pak zprostřed-
kuje všem, kdo jsou tomu otevření. Pro-
to jsme se s panem dirigentem Zbyňkem
Müllerem snažili o co nejlepší interpretaci
staré církevní hudby, abychom, dle svých
sil, pomohli tuto Boží přítomnost zviditel-
nit. Často nám se zpěvem pomáhali andě-
lé, jinak si neumíme vysvětlit, že při mši
velmi pěkně zaznělo to, co jsme na zkouš-
kách kazili. Naši farnost však navštěvují
spíše milovníci hudby, která má lehčí cha-
rakter. Asi proto jsme neměli mnoho příz-
nivců.

Postupem času nám síly ubývaly, posily
nepřicházely a vědomí podpory ve farnosti
nebylo výrazné.

Děkujeme našemu panu dirigentovi Zbyň-
ku Müllerovi za jeho trpělivost, profesio-
nální um, vtip a čas, který nám věnoval.
Díky němu se naše modlitby natisíckrát
vyzpívané nesly k Pánu Bohu.

Lucie Baziková

Martínek, velký dar od Boha

Milí spolufarníci, rádi bychom se s Vámi
podělili o naši druhou radost, Martínka. Je
pro nás velkým darem od Boha stejně jako
naš tříletý Otík. Chceme Vám poděkovat
za modlitby a zároveň poprosit o další, aby
Martínkova přímá adopce dosáhla zdárné-
ho konce.

Některým z Vás jsme již o tomto neuvěří-
telném zázraku vyprávěli. S miminkem
v bříšku jsme se poprvé setkali ve čtvrtém
měsíci těhotenství, toho dne jsem mu moh-
la vybrat jméno Martin.

Velká vděčnost patří biologické matce,

kteřá byla od našeho prvního setkání rozhodnuta nám dítě přenechat bez jakýchkoliv finančních náhrad a od začátku mi říkala „Ty jsi maminka Martínka, já ho jen porodím“.

Čekání na Martínka bylo i přesto velmi náročné a nejisté. Pro mě to znamenalo velké psychické vypětí a každodenní komunikaci s úřady. V těchto dnech mě provázela věta od otce Františka Blahy: „Je-li to Pánova vůle, tak odjedete z porodnice o jednoho človíčka navíc.“ Srdcem jsem cítila, že je Martínek náš už od okamžiku, kdy jsme se s ním setkali poprvé, ale rozum mě brzdil až do momentu jeho narození.

Martínek se narodil přesně v den mých narozenin. Nemohla jsem si přát krásnější dáreček než jeho, nádherné a zdravé miminko. Bylo úžasné být u okamžiku, kdy Martínek přicházel na svět a kdy jsem mu mohla přestříhnout pupeční šňůru. A od té chvíle jsem měla našeho milovaného Martínka v náručí už napořád.

Marie Fukárková

Červnové setkání pastorační rady farnosti

19. 6. se naposledy uskutečnilo zasedání pastorační rady farnosti v čele s Jožkou Brtníkem. Na naše pozvání se zúčastnili také členové, kteří během letošního roku z PRF odstoupili. Setkání mělo mít uvolněnější program, ale naše příspěvky nakonec zabraly i většinu neformální části.

Mluvili jsme především o 2 tématech. Prvním bylo připomínkování témat, které vybral Martin s Josefem jako stěžejní pro příští pastorační rok. Ke každé oblasti se následně přihlásili 1-2 členové PRF, kteří budou součástí týmu pracujících na něm.

Druhé téma bylo hodnocení letošní spolupráce a realizace pastoračního plánu. Opakovaně zaznívalo, že jsme udělali vel-

ký posun v organizaci a přípravě našich setkání – program se skládá ze tří stálých bloků (informace, rozprava, rozhodnutí/závěry), je určen cíl každého bloku, snažíme se o malý počet témat na večer. Kladně se dále hodnotily akce pro rodiny a o rodinách, kurz Zacheus. Na druhou stranu pak mnoho bodů z pastoračního plánu zůstalo nerealizováno, naše práce byla velmi často nekoncepční, opakovaně jsme končili ve slepé uličce. Některé aktivity ke konci roku již byly poznamenány předáváním farářských záležitostí.

Pastorační radu čeká v příštím roce mnoho nového. Kromě nových členů (salesiánů na základě jejich funkce ve farnosti nebo středisku) to bude nový styl vedení Martina a jeho očekávání od nás. Zůstává ale, že jsme otevření vašim podnětům a že se za farnost chceme modlit. O modlitbu za nás prosíme i vás.

Jeník Kabelka

Poděkování spolupracovníkům Kobylístku

Redakce farního zpravodaje moc děkuje všem dopisovatelům, zpravodajcům, reportérům i občasným přispěvatelům za jejich ochotu při společné práci na vydávání farního časopisu. Děkuje zejména Olze Lisákové a Kamile Schusterové za poutavé rozhovory nejen s našimi farníky, Vilmě Dingové a Laďovi Bandouchovi za existenci rubriky Rodině, odvážným děvčatům Radce Fedačkové, Alžbětě Malcové, Hance Václavové a Tereze Pecharové připravující pravidelně stránku dětem, Dominikovi Vachudovi za zásobování redakce texty o mládeži, Evě Špačkové, Blance Malcové, Evě Klimánkové, Markétě Hanákové, P. Václavu Jiráčkovi za zpravodajství ze střediska, Martině Mončkové a P. Pavlu Ženíškovi ze SADBY, Evě Kuchařové a Anež-

ce Radinové za pravidelné informování o činnosti Klubu seniorů, Perle Kuchtové za obětavé přepisování textů, Renatě Molové za zprávy z Bohnic. Děkuje též za příspěvky od skautů, Petře Axmanové za pozvánky na setkání Mamek a Markétě Růžičkové na Večery chval a zpívání s Kairosem, Lucii Ortiz za články k Noci kostelů a Zuzce Řehákové k aktivitám farní charity. Velký dík patří i farnímu fotografovi Vojtovi Muchovi za krásné fotky i poutavé fotoreportáže z velkých akcí. A hlavní dík patří především těm, jejichž podpisy v Kobylístku nenaleznete, ale bez jejichž obětavé práce by nevznikl: grafickou podobu listu dávají Marie Muchová, Vít Kostečka, Jeník Vlasatý a Tomáš Polívka. Za jazykovou úpravu děkujeme Bohumilu Mimrovi, otci Josefovi za pravidelný úvodník.

Velmi děkujeme též všem farníkům, kteří nám zaslali ke zveřejnění nějaké podě-

kování, oznámení či pozvánku na křtiny, svatby či jiné události. Chtěli bychom tímto opět vyzvat všechny čtenáře, aby se s námi o své rodinné či osobní události, „radost i naději, smutek a úzkost“ neváhali rozdělit a pomohli nám dělat z Kobylístku prostředek živého farního společenství.

Velký dík patří především všem čtenářům, kteří Kobylístek podporují svým zájmem. Děkuje vám všem za trpělivost s naší nedokonalostí a prosíme – zůstaňte nám nakloněni i nadále. Slibujeme, že se budeme snažit.

Za redakci Tomáš Redlich a Franta Reichel

Tým Kobylístku přeje P. Jožkovi Boží požehnání a vše dobré.

Poděkování

Rádi bychom poděkovali za velikou podporu farního společenství a přátel v den rozloučení se Standou Marešem. Vaše modlitby nám byli a stále jsou velkou oporou.

Marešovi a Pavlíčkovi

*Milý otče Jožko, je nám v srdci těžko,
narychlo Ti říci, jen tak mezi řečí Buď zdrav! Arivederči!*

*Čtrnáct let Tvé pilné pastorece,
z níž vyrostla u Terezičky téměř jedna generace.*

*Hlubku, šířku brázdy, kterou jsi zde vyoral,
ví jen Bůh, jaks o sadbu v ní pečoval.*

*Jsme Ti vděčni za duchovní vedení, Tebou pečlivě připraveno pro nás,
ve dnech všedních, slavnostech i neděli.*

*Upřímný dík Bohu! Tobě!
Ve Tvé blízkosti bejvávalo, bejvávalo nám a je stále dobře!*

*Hodně jsi farnosti u sv. Terezičky dal.
Poslušnost k dílu Don Boska Ti velí, žel pro nás, jíti dál.*

*Přejeme Ti Boží požehnání.
Tvůj patron sv. Josef ať Ti pomáhá a chrání.*

*Duch svatý, aby byl v Tobě stále přítomen,
on pomáhat vždy všem je ochoten.*

*S ním v jednotě a v spojení by farníci z Fryštáku i Kobylis,
s Tvou pomocí došli spasení.*

*Budeš nám chybět, ale nelze na místě stát.
Pán Bůh má se všemi svůj plán. On touží, aby byl námi splňován.*

*Prosíme P. Martina, aby dál pomáhal nám Pána Boha milovat
a ve víře v Něho setrvat.*

Te Deum laudamus a Deo gratias

Anna Pešatová

Od katolicismu ke katolicitě

To ovšem vyžaduje, abychom nejprve v samé církvi podporovali vzájemné uznání, úctu a jednomyslnost bez vylučování oprávněné různosti názorů; a to proto, aby se rozvíjel stále plodnější rozhovor mezi všemi, kdo tvoří jeden Boží lid, ať jsou to pastýři, nebo ostatní křesťané, neboť co věřící spojuje, je silnější, než co je rozděluje. Ať platí zásada: v nutných věcech jednotu, v nejistých svoboda, ve všem láska. (GS 92)

Jsme na konci pastoračního roku i letmé exkurze po myšlenkách konstituce Gaudium et spes. Připomněli jsme si nejen důvody svolání koncilu, ale zejména příčiny vzniku dvou konstitucí o církvi, které by se daly shrnout pojmem aggiornamento – což je církevní eufemismus pro reformu a radikální vnitřní obnovu církve (září). Toto obrácení od zatrpklé defenzivního odmítání světa k opětovnému navázání vztahů a spolupráci se společností jsme vyjádřili klíčovým heslem dialog (říjen). Připomněli jsme nezczitelnou důstojnost lidské osoby, plynoucí z antropologického pojetí člověka jakožto obrazu Božího (listopad) a v této myšlenkové linii i revoluční příklon církve k lidským právům a jejich obhajobu (prosinec). V prosincovém textu jsme též vzpomněli padesáté výročí vyhlášení Gaudium et spes. Na příkladu polemiky s ateismem jsme poukázali na historický kontext vzniku pastorální konstituce a nutnost rozlišovat časově podmíněné výzvy společnosti – proto se v koncilním dokumentu objevuje výraz znamení doby (leden). Motívem únorového zamyšlení se stali laici – nikoliv jako podržtaškové kléru, ale jako evangeliem inspirovaní křesťané sloužící světské společnosti. Oblast rodiny a manželství ilustrovala nezralost autorů konstituce a nepřipravenost církevního myšlení čelit potřebám doby – před padesáti lety jako dnes (březen). Nezbytnost rozlišování mezi nepomíjivou pravdou evangelijního poselství a kulturně podmíněnými formami jeho vyjádření jsme konstatovali současně

s potřebou neustálé a vždy aktuální inkulturace – procesu zakořeňování víry do žité kultury společnosti (duben). Květnové úvahy o křesťanském pohledu na práci a svět hospodářství nás přivedly do samého srdce sociální nauky církve, konstatovali jsme zásadu univerzálního určení statků i přednosti lidské práce před kapitálem. Minulý měsíc jsme liturgický princip participatio actiosa aplikovali na svět politiky a občanské společnosti. Během deseti měsíců jsme letem světem zrekapitulovali alespoň část myšlenek Gaudium et spes.

Proč to zde nyní připomínáme?

Koncil – pohroma, nebo záchrana církve?

Abychom se ujistili, že před koncilem bylo všechno špatně, a teprve koncil přinesl osvobození od mrtvé litery a naděje na obnovu křesťanství? Rozhodně nikoliv – stejně jako nelze tvrdit, že před koncilem bylo vše v pořádku, vládl pevný řád, kostely i semináře praskaly ve švech a koncil provedl nesmyslné reformy, uvedl církev do stavu chronické krize a jedinou nadějí je vrátit se zpět a obnovit blažené poměry a mentalitu předkoncilní církve. Oba pohledy jsou ideologické a ahistorické a současnému životu církve a dnešní společnosti nemohou přinést žádný užitek.

Církev vždy procházela proměnami, které byly nutnou reakcí na historický vývoj společnosti. Každé uzavření se přijímání nových impulsů, omezení inovativní schopnosti

křesťanství a neochota adaptovat se na nové podmínky se vždy ukázaly jako slepá ulička. Jednou z takových výrazných a nezbytných proměn byl Druhý vatikánský koncil, který patří k největším událostem nejen moderních či novodobých dějin, ale i dějin církve vůbec. Zda bude v budoucnu považován za jednu z promarněných šancí či za rozhodující obrát, kdy církev začala plnokrevně plnit své poslání, dnes ještě nelze říci.

Počátek světové církve

Církev je poprvé v dějinách lidstva skutečně globální a jen obtížně se loučí s římským centralismem a europocentrismem. Podle Rahnera otevřel koncil třetí epochu dějin církve: první byla krátkou etapou židokřesťanské komunity, druhou vymezuje helénizace křesťanství a dominance evropského, převážně západního křesťanství; tou třetí je doba světové církve. A přes všechnen pokrok se zdá, že teprve s papežem Františkem začne doopravdy snaha o vytvoření světové církve bez evropského paternalismu.

V každém případě nyní prožíváme období zápasu o interpretaci koncilu, který je pokračováním zápasu o charakter a podobu církve budoucnosti. Řada církevních elit se v pokoncilovém období zalekla reformního náboje a snažila se vliv koncilu na dění v církvi mírnit. Mnoho nevyřešených problémů a malá ochota je řešit přineslo krizi věrohodnosti a důvěryhodnosti, která je spolu s krizí atraktivity nejvážnější výzvou pro církev budoucnosti. Nicméně v postmoderně narazila církev na něco mnohem horšího, než je pronásledování nebo antiklerikalismus: na výsměšný nezáměr. Většině současníků je církev prostě fuk a ta dnešnímu člověku neumí srozumitelně zdůvodnit svoji existenci.

Třetí vatikánský koncil?

Církev dnes – jako v dějinách často – stojí na křižovatce. Plody koncilu může sklízet i po mnoha letech, může se však také jednat o promarněnou příležitost způsobenou strachem z důsledného naplňování koncilního ducha. Jak uvádí Tomáš Petráček, „příčinou je nedotažený proces inkulturace, obava o ztrátu identity a málo odvahy pokračovat v cestě započaté koncilem. Jeho přínos tak

RADOST NADĚJE

nemohl být plně využit a zhodnocen a církev stojí jakoby nakročena směrem do budoucna, ale tento krok nedokončila a má velké pokušení se nostalgicky ohlížet do idealizované minulosti. Tam ale cesta nevede. Do budoucnosti, alespoň té bezprostřední, církve s oporou dalšího koncilu počítat může jen stěží, ale bude nutně potřebovat větší otevřenosti, decentralizace, odvahy k hlubším reformulacím pravd víry, k hledání nových forem pastorace i vnitřního života církve, založeného na vzájemné službě všech jejích členů.“

Odkazem konstituce Gaudium et spes – a vlastně celého koncilu – je poselství všem, katolíkům i nekatolíkům, věřícím i nevěřícím, že není žádné „my“ a „oni“, ale že všichni společně, celé lidstvo, jsme na jedné lodi. Nejvýznamnější dar Ducha svatého církvi skrze koncil představuje skutečnost, že církev se vnímá jako putující Boží lid a znovu se ujímá svého hlavního poslání: Hlásat evangelium, přinášet spásu lidem své doby a sdílet jejich radost i naději, smutek i úzkost.

Franta Reichel

Rodina: Manželská věrnost a soužití v rodině

Drazí bratři a sestry, minule jsme uvažovali o důležitých slibech, které rodiče dávají dětem, jakmile jsou v lásce pomýšleny a počaty v lůně. Můžeme dodat - a stojí za povšimnutí - že celá rodinná realita se zakládá na slibu. Identita rodiny se zakládá na slibu. Lze říci, že rodina žije ze slibu lásky a věrnosti, který si muž a žena vzájemně dávají. Obsahuje závazek přijmout děti a vychovat je, ale uskutečňuje se také péčí o staré rodiče, ochranou a opatrováním nejslabších členů rodiny, vzájemnou pomocí při uskutečňování vlastních vloh a přijetím vlastních omezení. Zamysleme se též nad jednou charakteristikou rodinného života, kterou si osvojujeme od nejútlejšího věku: vzájemné soužití, tedy schopnost sdílet životní dobro a tímto sdílením se těšit.

Láska je svoboda a věrnost slibům je skutečně mistrovské dílo lidství

V dnešní době se vážnost věrnosti slibu rodinného života zdá být velmi oslabena. Na jedné straně proto, že špatně chápané právo hledat za každou cenu a v jakémkoli vztahu vlastní zadostiučinění je povyšováno na neodiskutovatelný princip svobody. Na druhé straně proto, že vztahové životní svazky a závazky k obecnému dobru jsou svěřovány výlučně donucovací moci zákona. Ve skutečnosti však nikdo nechce být milován pouze kvůli tomu, co má, anebo z povinnosti. Láska stejně jako přátelství mají svou sílu a svoji krásu právě v tom, že rodí určitý svazek, aniž by odnímalý svobodu. Láska je svoboda, slib zakládající rodinu je svobodný a to je krásné. Bez svobody není přátelství, bez svobody není láska a bez svobody není manželství.

Svoboda a věrnost si tedy neodporují, ba dokonce se vzájemně podporují jak v mezilidských, tak v sociálních vztazích. Pomysleme na škody, které v civilizaci globální komunikace způsobuje inflace nedodržených slibů v různých oblastech a shovívavost k nedodržování daného slova a přijatých závazků! Ano, drazí bratři a sestry, věrnost je slib závazku, který potvrzuje sám sebe růstem ve svobodné poslušnosti danému slovu. Věrnost je důvěra, která „chce“ být reálně sdíle-

na, a naděje, která „chce“ být pěstována společně. Mluvíme-li o věrnosti, napadá mne, co vyprávějí naši staří, naši prarodiče: „Kdysi stačilo uzavřít dohodu podáním rukou, protože existovala věrnost slibu.“ I tento sociální fakt má totiž původ v rodině, v rukodání muže a ženy vydávajících se na společnou cestu životem. Věrnost slibům je skutečně mistrovské dílo lidství!

Bratři a sestry, je nezbytné, aby se věrnosti lásky dostalo znovu společenské vážnosti. Je třeba navrátit společenskou vážnost věrnosti lásky. Je nezbytné vyprostit z podzemí každodenní zázrak milionů mužů a žen obrozujících svoje rodinné základy, z nichž každá společnost žije, aniž by je mohla jakkoli jinak zaručit. Nikoli náhodou je tento princip věrnosti slibu lásky a plození vepsán do Božího stvoření jako trvalé pozhnání, je muž je svěřen svět.

Rodina shromážděná u stolu je ikonou umění sdílení (redakční mezititulek)

Sdílet a umět sdílet je cenná ctnost! Jejím symbolem či její „ikonou“ je rodina shromážděná u stolu. Společný pokrm - a kromě jídla také sdílení pocitů, vyprávění a událostí - je fundamentální zkušenost. O svátcích, narozeninách a výročích se rodina schází u stolu. V některých kulturách je zvykem sejít se také v zármutku a být nablízku tomu, kdo utrpěl ztrátu blízkého.

Soužití u stolu je jistý teploměr ukazující zdraví vzájemných vztahů. Pokud v rodině něco není, jak má být, anebo se tam skrývá nějaká bolest, u stolu je to hned jasné. Rodina, která skoro nikdy nejí společně anebo se u jejího stolu nemluví, nýbrž sleduje se televize či smartphone, je „málo rodinou“. Když jsou u stolu děti přilepeny ke komputru anebo k mobilu a chybí vzájemné naslouchání, pak to není rodina, nýbrž penzionát. Křesťanství má specifické povolání ke vzájemnému sdílení, všichni to vědí. Pán Ježíš rád učil u stolu a přirovnával někdy Boží království ke slavnostní tabuli. Ježíš zvolil stůl i k tomu, aby učedníkům - při večeři - předal svoji duchovní závěť kondenzovanou v památném gestu svojí Oběti: daru svého Těla a svojí Krve jakožto Pokrmu a Nápoje spásy, kterým se živí pravá a trvalá láska.

V této perspektivě můžeme docela dobře říci, že rodina je „doma“ na mši, a to právě proto, že přináší k eucharistii zkušenost svého soužití a otevírá ji milosti všeobecného soužití a Boží lásky ke světu. Účastí na eucharistii je rodina očišťována od uzavírání se do sebe, posilována v lásce a věrnosti a rozšiřuje hranice svého bratření podle Kristova srdce.

Mnohé sociální kontexty dnes kladou překážky rodinnému soužití. Dnes to opravdu není snadné. Musíme najít způsob, jak jej obnovit. U stolu se mluví, u stolu se naslouchá. Žádné mlčení, tedy takové mlčení, které není mnišským silentiem, ale mlčením egoismu, kde se každý zaobírá sebou nebo televizí či komputerem... a nemluví se. Žádné mlčení! Rodinné soužití je třeba obnovit, případně přizpůsobit době. Zdá se, že soužití se stalo něčím, co se kupuje a prodává, ale tak je něčím jiným. Stolování není vždycky symbolem správného sdílení dober, které umí dosáhnout k těm, jimž se nedostává chleba, ani citů. V bohatých zemích jsme vedeni k přehnanému utrácení za jídlo a po-

tom za nápravu tohoto excesu. A toto ne-smyslné „obchodování“ odtahuje naši pozornost od opravdového hladu těla i duše. Když chybí soužití, nastává egoismus, každý myslí sám na sebe. A mnohem víc než reklama jej redukuje na marnivé svačinky a chutě na sladkosti. A mezitím se mnoho, příliš mnoho bratří a sester ke stolu nedostane. To je poněkud zahanbující.

Pohledme na tajemství eucharistické hostiny. Pán láme svoje Tělo a prolévá svoji Krev za všechny. Opravdu neexistuje žádné rozdělení, které by mohlo odolat této Oběti přijímání; jediné lživý postoj a účast na zlu z něj může vyloučit. Každá jiná distance nedokáže odolat bezbranné moci tohoto lamaného chleba a tohoto prolitého vína, svátosti jediné Pánova Těla. Živá a životná smlouva křesťanských rodin předchází, nese a ob- jímá dynamismem své pohostinnosti každodenní námahy a radosti a spolupracuje s milostí eucharistie, která je s to vytvářet stále nové společenství silou, která začleňuje a dává spásu.

*Z katechezí papeže Františka vybrali
Pavla a Tomáš Redlichovi
www.radiovaticana.cz (rubrika
Svatý otec, Generální audience)*

Přímluvné modlitby

Bože, Otče, chválíme Tě za dar lásky a svobody, dej, ať je manželská věrnost, která z nich vychází, mocným znamením pro společnost.

Ježíši, Boží Synu, děkujeme Ti za eucharistii, Tvé Tělo a Krev, smlouvu pohostinnosti, ve které s námi sdílíš sám sebe.

Duchu svatý, prosíme Tě, shromažďuj nás v rodinách ke společnému stolu při sdílení času, jídla, slov, událostí i pocitů.

Kokořínsko aneb tři roverky a tři hrady

Již nějakou dobu jsme si přály vyrazit někam do přírody s batohy na zádech. Náš sen se stal skutečností a v pátek 10. 6. jsme vystoupily z autobusu v Želízech. U Čertových hlav jsme se kochaly prvním výhledem, to jsme ale ještě netušily, co vše je před námi.

V sobotu ráno jsme se vydaly na cestu. Prvním navštíveným hradem byl Kokořín. Poobědvaly jsme a pokračovaly v cestě. Následovaly Pokličky. Poté Madlenka políbila Žábu, nebyl to začarovaný princ, a tak jsme se s Žábou a Obří hlavou rozloučily. Měly jsme namířeno ke Skalnímu bludišti, ale špatně jsme odbočily, a ke ztracení tak nebylo potřeba ani bludiště. Brzo jsme se našly a u Skalního bludiště jsme si odpoči-

nuly. Prošly jsme Rájem a směřovaly k hradu Houska, kousek od něj jsme chtěly přespat. Po náročné cestě dobrá večere. Těstoviny. Mňam!

V noci se nám naštěstí vyhnul déšť. Ráno pršelo, ale ne tolik aby nás to odradilo. Navštívily jsme další hrad. Hrad Houska, známý také jako „Brána do pekel“. Po prohlídce jsme šly dál. Pomalu přestávalo pršet a my jsme byly blíž a blíž k poslednímu hradu, Bezdězu. Nahoře nás čekal nádherný výhled! Naše putování pomalu končilo, a tak nezbývalo nic, než se rozloučit s Kokořínskem a vydat se vlakem zpátky domů. Tak zas někdy!

Jana Šustková

Jarní výlet rodin

V sobotu 28. května se uskutečnil další oblíbený výlet pro rodiny s dětmi. Už před desátou hodinou se začal zaplňovat prostor před vrátnicí dětmi, rodiči, kočárky a nezbytnými míči. Nakonec se sešlo 19 dětí a 10 dospělých. Nejprve bylo potřeba dostat se na okraj Prahy do přírody. Svezli jsme se metrem a potom následovala vyhlídková jízda tramvají. Jožka Kopecký trasu pečlivě naplánoval, aby byla zajímavá a dobrodružná. Proto jsme si užívali jízdu tramvaje na sloupech i průjezd několika tunely. Ještě nás čekal kousek cesty mezi paneláky a po přejití rušné silnice jsme se dostali na lesní cestu naučné stezky Chuchelský háj. První příjemnou zastávkou bylo hřiště s kolotočem, který bylo potřeba patřičně vyzkoušet. Když se děti i dospělí trochu unavili a doplnili energii svačinami, pokračovali jsme, až do malé. Výběr zvířat byl opravdu pestrý, od různých druhů bažantů, krkav-

ců a mluvících ptáků, přes stádo muflonů a daňků až po méně známého mývala, fretku nebo tchoře, který se dal identifikovat pouze podle zápachu. Měli jsme možnost vše si důkladně prohlédnout a odměnili jsme se zmrzlinou nebo kávou, jak kdo potřeboval. Po krátkém odpočinku jsme vyrazili na další cestu, ke kostelíku sv. Jana Nepomuckého. Jožka zajistil klíč, a tak jsme se mohli nejen podívat dovnitř, ale také jsme se krátce pomodlili a zazpívali píseň. Dospělí následně ocenili krásný výhled na Prahu z vyhlídky za kostelem a děti si užily limonádovou soutěž pod vedením Ládi. Pak jsme se vydali směrem k Velké Chuchli, odkud nám měl jet vlak. Cestou jsme se ještě jednou zastavili, abychom dojedli zásoby, společně se vyfotili a zahráli si několik míčových i jiných her. Potom už bylo nutné rychle se přemístit na vlakové nádraží. Čas do příjezdu vlaku jsme vyplnili několika hrami. Cestu metrem

z Hlavního nádraží do Kobylis nám ještě ozvláštnilo setkání s Láďovými zahraničními přáteli, takže jsme si mohli vyzkoušet i své jazykové dovednosti. Vrátili jsme se unavení, ale spokojení a těšíme se na další společný výlet. Všem účastníkům a šikovným organizátorům moc děkujeme.

Jana Kubínová

Noví ministranti

Ve středu 15. června se během dětské bohoslužby novými ministranty stali: Egon Redlich, Ondřej Kubín, Matěj Smítal a Jan Jiráček. Mysleme na ně také ve svých modlitbách.

Ministrantské loučení se školním rokem

Konec školního roku pro ministranty mimo jiné znamená závěrečný mini-maxi táborák a vyhlášení celoroční soutěže. Letos se novým lídrem v soutěži u ministrantů stal Jakub Smítal. Gratulujeme!

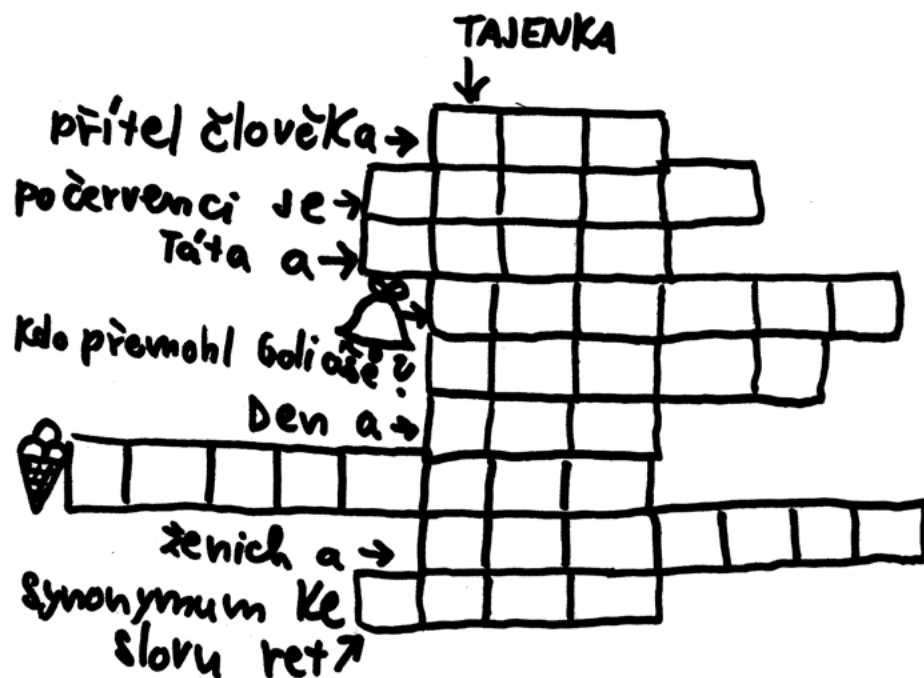

A co bude po prázdninách...

Zveme všechny děti ve středu 7. září smířit se s Pánem Bohem po prázdninách ve svátosti smíření od 16.00. Zároveň bude v 17.00 první dětská bohoslužba s žehnáním škol-

Zamyšlení na prázdniny

Prázdniny jsou tady a my se tak vydáme na cesty. Pán Ježíš je všude s námi. Vydejme se tedy na prázdninové cesty k prarodičům, do hor i k moři a vnímejme, jak krásný svět Bůh stvořil. Přejeme všem otevřené oči i srdce

Stránku dětem připravila Hana Václavová

Gratulujeme, Jakube!

Závěrečná červnová akademie

Akademie proběhla v radostné atmosféře. Vedoucí, kteří s dětmi vystupovali, byli dobře naladěni a taky v pohotovosti. Byli zkrátka připraveni pomoci jak dětem na podiu, tak je i zabavit v zákulisí ve chvílích, kdy děti čekaly na představení. Čtyři malé desetileté herečky šly spontánně vítat před akademií rodiče a další návštěvníky přicházející do Salesiánského divadla. Všechna představení byla většinou krátká a svižná, proto se za hodinu a čtvrt stihlo devět krásných vystoupení. Koho jste mohli vidět v akci: děti z dramáťáku, tanečnice malé i větší, sportovce z juda a šermu a nechyběli

ani muzikanti. Diváci uměli povzbudit živým a silným potleskem. Moderátoři uměli slovem vše jasně a s vtipem uvést. Někteří rodiče přicházeli po akademii a děkovali za krásná představení a především přišli povzbudit. Od jedné maminky přišel e-mail, ve kterém píše: „Akademie byla úžasná! Děkujeme.“ Poděkování patří vedoucím a všem těm, kteří byli ochotni přiložit ruku k dílu a vytvořili nám zázemí v divadle! Děkuji za podporu a projevenou důvěru všem rodičům. Krásné léto a v září se těšíme na další spolupráci.

Markéta Hanáková

Koncert v Betlémské kapli z trochu jiné perspektivy

„Je to super, Lukáš už je v semifinále!“ radostný hlas našeho syna Josefa nám přes mobil právě sdělil velmi závažnou skutečnost. Do té chvíle jsem netušila, že Lukáš na

nějaké soutěži vůbec je.

„V semifinále?“ zopakovala jsem udiveně.

„A kde, na jaké soutěži?“

„Přece na Královně Alžbětě.“

„V Bruselu?“ pro jistotu jsem chtěla informaci potvrdit.

„Hraje naprosto fantasticky,“ rozplýval se Josef a vyzval nás, abychom, až bude ve finále, což se předpokládalo, nezapomněli Lukášovi fandit. Rozhovor tím skončil. Snažila jsem si v hlavě utřídit myšlenky. Začínalo mně být jasné, že pokud se Lukáš umístí na jakémkoliv místě, velmi těžko přiletí odehrát benefiční koncert pro Salesiánské středisko dne 14. 6. do Betlémské kaple, který jsme společně domluvili v prosinci 2014. Tedy před rokem a půl. I přes moje starosti s koncertem, který možná s Lukášem nebude, jsme všichni, celá rodina Lukášovi fandili, mysleli na něj a drželi mu všechny palce. A Lukáš Vondráček, znamenitý český pianista, skutečně největší soutěž na světě, s nejdelší 79letou historií (soutěž vznikla v roce 1937 v Bruselu z podnětu slavného belgického houslisty Eugéna

Ysaÿeho a tehdejší belgické královny Alžběty), jako úplně první Čech vyhrál.

Další dny po jeho vítězství jsem už jen čekala, kdy mi Lukáš koncert odřekne. Věděla jsem, že vítěz musí být po soutěži k dispozici ještě celý další měsíc v Bruselu. K tomuto se zavazuje ještě před vstupem do finále a tím pádem musí zrušit všechny dosavadní závazky. A Lukáš je postupně rušil. Mně však stále nevolal, ani nepsal. Mezitím mě začala bombardovat média. Začala jsem tedy postupně vyjednávat přímý přenos do ČRo, aniž bych měla zprávu, zda Lukáš skutečně na koncert dorazí. Snad jsem pořád doufala, že se to nakonec přece podaří. Pár dní před koncertem mi opět zavolał syn Josef. „Mami, hádej, kde jsem?“

Věděla jsem, že je v Holandsku na turné, a bylo mi divné, proč se ptá.

„V Amsterdamu?“

„To bys neuhodla. Jsem v Bruselu u Lukáše. Jel sem přímý vlak, tak jsem nasedl...“

„A víš něco o naší benefici?“ skočila jsem synovi do řeči. „Lukáš ji asi zruší, že?“

„Mami, právě proto ti volám. Máš neuvěřitelný štěstí. Lukáš hraje opravdu každý den v Bruselu. Jenom jeden den má volno a to je zrovna 14. 6. Takže přiletí, právě mu jdu koupit letenku.“

Po koncertě v Betlémské kapli jsem Lukáše v šatně objala. Varoval mě, že budu úplně mokrá, ale mně to bylo jedno. Přitiskla jsem k sobě jeho zcela mokrou košili a děkovala za to, že přiletěl, že koncert odehrál na klavír, kde zlobila jedna klapka, že nepohrdl obyčejnou beneficí a že jak sám prohlásil, rád hrál pro dobrou věc. „Kdykoliv budete potřebovat, paní Špačková, rád přijedu.“

V té chvíli jsem měla neochvějnou jistotu, že všechno, co děláme, je v Božím plánu a s Božím požehnáním, prostě v Boží režii.

Výtěžek z koncertu v Betlémské kapli je věnován na činnost s dětmi v Salesiánském středisku mládeže a na letošní opravu vnitřních prostor Oratoře, kterou ročně navštíví až 500 dětí. Velmi děkujeme všem za Vaše dary a Vaši úžasnou podporu. Díky!

Eva Špačková

Podpořit středisko je možné na č. ú: 27-7436400277/0100, do zprávy pro příjemce uveďte prosím svoje jméno. Rádi Vám vystavíme potvrzení o poskytnutí daru pro optimalizaci daní.

**Kontakt: spackova@sdb.cz,
tel: 732938172, 283029311.**

Hurá do světa!

A je vysláno...

17. - 19. 6. proběhl v Salesiánském centru v Praze-Kobylisích poslední - osmý - víkend

Koncert si můžete poslechnout zde: http://www.rozhlas.cz/klasika/tipy/_zprava/1621616

Několik ohlasů na koncert v Betlémské kapli.

...děkujeme za mimořádný hudební zážitek...

...jsem tak plná dojmů z dnešního koncertu v Betlémské kapli, že to ani nemohu správně popsat. Dlouho jsem podobný pocit z hudby nezažila. Prosím, poděkujte mým jménem Lukáši Vondráčkovi, Vašemu synovi Josefovi i všem ostatním. Byl to krásný večer a přála bych ho všem, kdo mají rádi vážnou hudbu a umí jí naslouchat...

...slovy nelze vyjádřit ...

...ráda bych Vám touto cestou poděkovala za včerejší zážitek, který se slovy opravdu nedá vyjádřit.... Jen ten, kdo dokáže hrát srdcem, předvede něco tak úžasného, co jsme měli za štěstí zažít včera večer...

...moc a moc vám děkuji za lístek na koncert, bylo to úžasné. Chodím střídavě do Rudolfiny a Smetanovy síně na FOK, ale Betlémská kaple vše překonala....

....děkuji Vám mnohokrát za zážitek, který jsem mohla prožít při poslechu koncertu v rozhlasu. I prostřednictvím "rozhlasových vln" bylo možné vnímat tu úžasnou atmosféru v Betlémské kapli...

školení misijních dobrovolníků Cagliero. V sobotu odpoledne připravili budoucí dobrovolníci zábavně-informační večer nazýva-

ný Aksanti (= „děkuji“ ve svahilštině) pro své rodiče, příbuzné a „patrony“, kteří je přijeli podpořit. V neděli v našem kostele při mši svaté v 10:30 bylo vysláno do světa 10 mladých lidí jakožto noví salesiánští misijní dobrovolníci. Nad celou akcí pozorně bděl neustále veselý spolubratr P. Martín Lasarte, který má v misijní sekci našeho salesián-

Poděkování

Rád bych poděkoval kobyliště komunitě, která uskutečnění této akce umožnila, týmu Cagliero v čele s Pavlem Marčíkem a také ex-dobrovolníkům z minulých ročníků, kteří podpořili své služebně mladší „kolegy“ a pomohli s přípravou a organizací celého víkendu.

ského ústředí v Římě na starost misijní dobrovolnické programy (volontariát) na celém světě.

A koho jsme vlastně vyslali? A kam? Srdce osmi dobrovolníků zahořela pro Bulharsko, jedna dívka jede do Zambie a jeden mladý muž do Indie.

P. Martín Lasarte

Držme všem novým dobrovolníkům palce, ať je jejich služba přínosem a požehnáním pro ty, ke kterým jsou vysláni, i pro ně samotné.

Za Sadbu P. Pavel Ženíšek

Otestuj své vědomosti

Opět vám přinášíme pár kvízových otázek, na kterých si můžete ověřit vaše vlastní znalosti.

1. Kdo je označován pojmem pohanokřesťané?

- a) národy, v nichž během křesťanských misí došlo ke smíšení pohanického a křesťanského kultu.
- b) křesťané prvotní církve obrácení z pohanství (na rozdíl od židokřesťanů);
- c) křesťané středověku, kteří přijali víru pouze z donucení, avšak nadále praktikovali pohanické rituály;

2. Co je to eschatologie?

- a) stav mystického vytržení světců, provázený silnými smyslovými vjemy.
- b) teologická nauka o posmrtném pokračování života jednotlivého člověka i celého lidstva
- c) součást teologie pojednávající o lidském hříchu

3. Jak je označována první mše sloužená nově vysvěceným knězem?

- a) promoce
- b) primice
- c) probace

4. Co je příčinou velké podobnosti tří synoptických evangelií?

- a) z Markova evangelia čerpali Lukáš i Matouš a k jeho textu doplnili další materiál (hypotéza dvou pramenů);
- b) Matoušovo evangelium bylo inspirací pro Marka, Marek zase pro Lukáše (hypotéza posloupnosti);
- c) Matouš, Marek i Lukáš měli totožnou písemnou předlohu tzv. prae-evangelia (hypotéza jednoho zdroje)

5. Co je to Nepomucenum?

- a) koleť pro české a moravské bohoslovce v Římě;
- b) charitativní instituce ve Filadelfii, založená Janem Nepomukem Neumannem;
- c) ústav v Nepomuku, pečující o odkaz sv. Jana Nepomuckého.

6. O čem pojednává encyklika Jana Pavla II. Centesimus annus z roku 1991?

- a) vyzývá k nové evangelizaci po pádu komunistických režimů.
- b) shrnuje dějiny dvacátého křesťanského století;
- c) o sociálním učení katolické církve;

7. Jak se jmenoval syn sv. Augustina, biskupa z Hippa?

- a) Alkibiades;
- b) Adeodatus;
- c) nijak, Augustin neměl syna.

Čtení na léto

Domnívám se, že každý správný katolík by měl přečíst dvě až tři náboženské knihy týdně, v období prázdnin a dovolených samozřejmě o něco více. Tím mu pochopitelně nezřídka vzniká problém výběru vhodné teologické a duchovní literatury. No, teď vážně. Historická výročí se na nás valí jedno za druhým a publikací s nimi spojených se na trhu objevuje mnoho. Padesáté výročí ukončení druhého vatikánského koncilu, které jsme si připomněli v prosinci, bylo jedním z nich. Pro nakladatele bylo příležitostí vydat tituly týkající se koncilu, čtenářům vznikla možnost dozvědět se nejen o koncilu samotném, ale především o jeho myšlenkách, pokoncilovém vývoji i současné recepci koncilních reforem. Řada publikací o koncilu tak není jen četbou o tom, „co bylo“, ale především o tom, čím žije církev dnes, osvětluje, proč současná církev je taková, jaká je, a tam, kde je, nabízí interpretační klíče k pochopení aktuálních příležitostí i nedostatků a zamýšlí se nad výhledy do budoucna.

Nabízím stručný přehled základní literatury o koncilu v češtině, jejíž dostupnost ve farní knihovně či u knihkupců jsem neověřoval.

Klasickými přehledovými příručkami o koncilu jsou Stručné dějiny II. vatikánského koncilu od Giuseppe Alberigo (Barrister and Principal) a Druhý vatikánský koncil 1962 – 1965; příprava, průběh, odkaz z pera Otty Hermann Pesche (Vyšehrad). Spíše popisné jsou komentáře českých teologů ke koncilním konstitucím: Radost a naděje od Karla Skalického, Boží lid od Vladimíra Boublíka, Posvátná liturgie od Jaroslava Polce. O koncilu z pohledu České země netradičně pojednává kniha Stanislava Balíka a Jiřího Hanuše Letnice dvacátého století (CDK). Analytickým přístupem vyniká kolektivní monografie mnoha renomovaných autorů, uspořádaná Jindřichem Šrajerem a Lucií Kolářovou, věnovaná vztahu církve a společnosti s názvem Gaudium et spes padesát let poté (CDK). Mimořádný přínos k pochopení dnešní situace církve, obsahující množství neotřelých a odvážných pohledů, představuje fundovaná publikace Tomáše Petráčka Církev, tradice, reforma. Odkaz Druhého vatikánského koncilu (CDK). Zejména tu posledně jmenovanou velmi doporučuji, podnětů k zamyšlení nabízí vrchovatě.

Franta Reichel

Bylo to náročné, ale bylo to krásné!

V každém společenství lidí jsou ti, které je všude vidět a každý o nich ví, a potom ti, které až tolik vidět není a jeden by si jich ani nemusel všimnout. Marek Sklenář pro mě patří do té druhé skupiny. Velké bylo moje překvapení, když jsem prošla jeho stopu na internetu a zjistila, co všechno dělal a dělá, za čím vším stojí nebo stál. Téma pro rozhovor bylo rázem nepočítaně.

Jak dlouho jste v Kobylisích?

Devátým rokem.

Odkud pocházíte?

Z pražských Vinohrad.

Jak jste se stal salesiánským knězem?

Po maturitě, v r. 1989, se v mém rozhodování co dál ozvala myšlenka ke kněžství. V době přelomu totality jsem měl představu diecézního kněze, byť v té době jsem už znal životopis Dona Boska a tušil jsem, že salesiáni existují. Hledal jsem, kdo by mě mohl provázet v přípravě ke kněžství a „náhodou“ jsem narazil na jednoho ze salesiánů, tehdy působícího ještě na faře. Přes něho a přes hlubší poznávání Dona Boska jsem se takhle rozhodl.

Tady v Praze zajišťujete pro provincii administrativu. Co si pod tím představíte?

Ono je to složitější. Na provincii jsem přišel, abych byl vikářem, tedy zástupcem provinciála a zároveň delegátem pro pastorační díla a zodpovídal jsem za jejich směřování a tak podobně. Pět let jsem měl souběh těchto dvou funkcí. Potom jsem předal funkci vikáře Zdeňkovi Jančaříkovi a další

dva roky jsem pokračoval jako delegát pro pastorační. Tuhle funkci jsem předal loni na podzim Vojtovi Sivkovi, a protože byl potřeba nějaký čas na předání, převzal jsem tu administrativu, zatímco se nové vedení provincie zabíhá.

Já si vás tedy spíš spojuji s mládeží. Jak konkrétně mládež tady v Kobylisích provázíte?

Mládeži jsem se mohl věnovat až tehdy, když jsem splnil svoje hlavní povinnosti vyplývající z obou funkcí. Nejvíce jsem se asi angažoval kolem Úterků pro mládež, ale nebyl jsem tím, na kom celé Úterky ležely. Tým Úterků je složený z mladých lidí, kteří je vedou, a také jsou v Útercích přítomni jiní salesiáni. Ale postupně, jak ostatní salesiáni odcházeli, přebíral jsem dílo jako zástupce salesiánů, společně se salesiánkou Helenou Křenkovou. Poslední rok, když se mi trochu uvolnily ruce, jsem mohl být při Útercích více přítomen než v předchozích letech. Úterky jsou tedy jednou oblastí mé práce s mládeží. Také jsem vždy společně s někým dalším třikrát vedl dvouleté přípravy skupiny biřmovanců. Setkání probíhala vždy v neděli večer, mohl jsem si tedy ten čas pro přípravu vyhradit a to jsem taky rád dělal. Letos po odchodu Járy Vracovského

jsem také převzal maxistranty a jsem v týmu s dalšími staršími ministranty.

Co považujete za důležité pro mladé, kteří byli ve víře vychováni, aby víru neztratili?

Tak to není jednoduchá otázka. Těžko na ni paušálně odpovědět. Obecně vnímám, že je důležité pro mladé lidi, když začínají vstupovat do bouřlivého období dospívání, aby měli partu také věřících vrstevníků. Protože prožitek party je pro ně důležitý. Také je dobré, když mohou v tomto okamžiku prožít nějaký silný náboženský okamžik. Třeba i během nějakého setkání nebo pobytové akce a podobně. Proto jsme se také v předchozích letech v rámci Úterků snažili pořádat víkendové a týdenní pobyty s mladými.

Když přesto dojde k tomu, že mladí začnou víru a kostel odmítat, co byste doporučil rodičům, aby svým přístupem jejich cestu zpět nezavřeli nebo minimálně značně nezkomplikovali?

Zase nemůžu říct žádný obecný recept, ale jestliže si mladý člověk „dovolí“ postavit se proti víře rodičů, prosazovat si jinou cestu, je pro něj velmi důležitá jeho osobní volba a svoboda. To je třeba ze strany nejen rodičů respektovat, ale také ukazovat radost z víry, jak ji oni sami prožívají. Také je důležité respektovat hledání mladého člověka. Může jít jen o otázky toho mladého. Víře třeba nerozumí tak, jak by potřeboval ve svém věku. Potřebuje najít odpovědi na své otázky. Je fajn, když se podaří nabídnout pro něho přijatelné společenství vrstevníků. Problém, myslím si, je v tom, kolik dětí chodí na náboženství na druhém stupni. Pokud ve dvanácti třinácti letech má mladý člověk představu o víře a Pánu Bohu, jakou měl ve třetí třídě, je přirozené, že se musí proti takové víře postavit.

Co naopak mladé lidi, kteří nebyli ve víře vychováni, do kostela a k víře přivádí?

S touhle skupinou jsem zatím nikdy moc nepřišel do styku. To by spíš věděl Josef Brtník, který se věnoval katechumenátu. Zpovzdálí nebo z toho, co vím nepřímo, jsou to různé okamžiky a zážitky. Pro někoho je to právě prožitek ze společenství, někdo najde Boha vnitřním hledáním. Je to různé.

Může i u mladých lidí, kteří si víru sami našli, dojít k ochladnutí ve víře? Nebo jejich vlastní cesta k ní je věčným motorem?

Stává se, že rok dva po křtu mladí lidé přestávají žít víru otevřeně. Nechci přímo říct, že přestávají věřit. Možná za tím může být očekávání dalších citových zážitků, které je třeba k víře přivedly. Možná nedojdou očekávání, že víra bude stále přinášet silné emoční zážitky. Také může být důvodem, že dají přednost jiné skupině, partě, třeba spolužáků nebo kamarádů, kde už prostor pro živou víru není.

Podílíte se na organizaci animátorských kurzů. Bez čeho se neobejde salesiánský animátor?

To už je minulost. V tomto programu jsem koncem května skončil. Slovo animátor vychází ze slova duše (lat. anima), jeho úlohou je tedy oduševňovat. Určitě tedy potřebuje nadšení pomáhat druhým lidem, nadšení, které je někde zakořeněné. Pro salesiánského animátora je navíc důležité to, co pro všechny, kteří v rámci salesiánské rodiny na jakékoli úrovni spolupracují, tedy zakotvení ve vlastním duchovním životě, potřeba, ochota a schopnost spolupráce a touha být nějak užitečný pro mladé lidi.

Na co všechno animátory připravujete? Jak ten kurz vypadá?

Kurz zrovna prochází obměnou. Salesiánská škola animátorů byla otevřena před deseti lety. V současné době je to nastaveno tak, že kurz je dvouletý a v každém roce jsou čtyři víkendová setkání. Otevírá se jednou za dva roky v Čechách a jednou za dva roky na Moravě. Kurz je určen pro animátory ve věku 15 až 18, 19 let, když začínají. Je pro animátory jak přímo ze salesiánských středisek, tak pro ty, kteří se angažují v rámci klubů SHM (Salesiánské hnutí mládeže) nebo pro ty, které salesiánský způsob přitahuje, třeba děti z rodin salesiánů spolupracovníků nebo ty, kteří se už účastnili nějaké salesiánské akce. Tedy i příprava se snaží reagovat na různé typy činností. Kromě obecných úvodů do pedagogiky, psychologie a salesiánského preventivního systému jsou připravováni na to, aby vedli akci, letní tábor nebo i pravidelnou činnost, kroužek nebo společenství ministrantů a podobně.

Vloni jste byl koordinátorem vyvrcholení oslav 200. výročí narození Dona Boska na Velehradě. To musel být náročný úkol. Co všechno je třeba na takovou akci zajistit?

Bylo to náročné, ale bylo to krásné! Bylo to nové, takže jsme museli objevovat, na co všechno je třeba myslet a co všechno zajistit. Víkendové akce se účastnilo asi 2500 lidí. Jasně bylo zadání. Nešlo o akci, kdy se máme prezentovat navenek, ale o setkání salesiánské rodiny, přátel Dona Boska. To bylo důležité. Bylo třeba zajistit technické a provozní záležitosti, jako je ubytování a stravování pro asi 700 osob. Také bylo třeba zajistit program, což se, myslím, podařilo. Kromě hlavní mše svaté v sobotu byla připravena v pátek modlitební vigilie a dále v sobotu workshopy a koncert rodiny Špačků, přednáška salesiána ze Slovenska, pro-

gram pro děti. Bylo to opravdu pestré. Podle odezvy si každý, kdo přijel, našel to svoje. Bylo samozřejmě zapotřebí plno pomocníků, kteří to zajistili. Bylo příjemné, že kam jsem se obrátil, tam jsem ochotu ke spolupráci nacházel. Třeba Pavel Semerád byl velkým pomocníkem, společně s Michalem Svobodou a z Dolních Počernic s Ferdou Jakubcem a řada dalších.

Jak na oslavu i přípravy po roce vzpomínáte?

Jen v dobrém. Letos v květnu jsem měl možnost být dvakrát několik dní na Velehradě, poprvé od oslav vloni. Na duchovních cvičeních a na jednom semináři. Vzpomínky se mi tam v dobrém vracely a byl jsem rád, že jsem tam opět mohl být.

Odcházíte do Plzně, kde už jste působil. Co tam na vás čeká teď?

Je to nečekaný odchod zpátky do Plzně. V listopadu v Plzni zemřel velmi náhle Tonda Nevola, který byl ředitelem komunity a zároveň ředitelem střediska. Z tohoto pohledu je to pro Plzeň vynucená změna. Já mám být ředitelem komunity, ale už na sebe nemám brát zodpovědnost ředitele střediska, což byla pozice, ve které jsem v Plzni byl, než jsem přišel do Prahy. Ředitelem tamního střediska je od Toníkova úmrtí jeden z laických zaměstnanců a tak to i zůstane. Úkolem nás všech bude nastavit nový model po 25leté existenci díla v Plzni, kdy ředitelem střediska je laik a přítomnost salesiánů ve středisku je jiná. Budeme hledat nový model, model kaplana, spirituála střediska. To bude naším hlavním úkolem.

Budou to dva roky, co jste byl s oratoři během letních prázdnin na vodě. Chystáte se letos opět na vodu, nebo někam jinam? A jak na vodu s oratoři vzpomínáte?

Na vodu s oratoři vzpomínám rád, protože se tam sešla opravdu výjimečná skupina dětí, které měly zájem a byly ochotné přiložit ruku k dílu a k průběhu celého tábora. Bylo vidět jejich nadšení pro věc. Obdivoval jsem, co se dokázaly za pár dní naučit. Letos ale pojedu podruhé na tábor Eldorado, se kterým jsme loni začali. Také se ještě

můžu zúčastnit tábora maxistrantů, který je celoročním vyvrcholením jejich činnosti. To budou poslední dvě akce, které prožiji s kobylyskými mladými.

Těšíte se do Plzně a bude se vám po Kobylisích stýskat?

Do Plzně se těším, ale stýskat se mi bude. Tímto odchodem si uvědomuji, že jsem Pražák a že mi Praha bude chybět.

Děkuji za rozhovor.

Olga Lisáková

Před odchodem do Plzně se bude možné s P. Markem Sklenářem rozloučit po mši sv. v 9.00 v neděli 28. srpna.

Marek Sklenář (nar. 1971), r. 1989 maturoval na střední průmyslové škole dopravní v Masné ul. a rozhodl se pro kněžskou dráhu. Působil jako ředitel střediska v Plzni, kam po devíti letech strávených v Kobylisích opět odchází jako ředitel tamní komunity. Mezi jeho záliby patří sport a cestování po České republice.

Pravidelné bohoslužby

neděle 7.30, 9.00, 10.30, 18.30 eucharistická bohoslužba

po - so 6.15 ranní chvály
6.30, 18.30 eucharistická bohoslužba

Příležitost ke svátosti smíření

Pravidelná možnost ke svátosti smíření je denně půl hodiny před večerní bohoslužbou.

Vydává: Farnost sv. Terezie od Dítěte Ježíše, Kobyliské náměstí 1, 182 00 Praha 8, farnost.kobylisy@sdb.cz

Redakční rada: P. J. Brtník SDB, J. Mrázek, M. Muchová, P. Remeš, T. Vyhnanek

Redakce: F. Reichel, T. Redlich, B. Mimra

DTP: Marie Muchová & Jan Vlasatý

Tisk: TLAMA design

Příští číslo vyjde, dá-li Bůh, 11. září 2016.

Uzávěrka bude v neděli 4. září 2016.

Toto číslo vyšlo 26. června 2016 v nákladu 750 výtisků.

Výrobní cena jednoho kusu cca 12,- Kč

Příspěvky posílejte na farnost.kobylisy@sdb.cz nebo do sakristie. Za obsah článku odpovídá autor, příspěvky nejsou stylisticky upravovány. Názory autorů nemusí být shodné s názory redakce.

tel.: 283 029 141
www.terezicka.cz

červen

26.	ne	9.00 16.00	"Liturgické rozloučení" s P. Jožkou Brtníkem, kostel Odpolední agapé s Jožkou Brtníkem, farní sál, terasa
28.	út	18.30	Poslední Úterky u Terky s překvapením
30.	čt	14.00	Duchovní slovo pro seniory - DSP Burešova, zahrada

červenec

1.	pá	17.00	Výstav Krista svátostného, svátost smíření
1. - 2.			Výjezdové setkání komunity Salesiánů, Zdice
2.	so	12.00	Sv. Klára svatba: Stanislav Kostolný, Kristína Airikh
4. - 9.			Chaloupky děvčat ve Zdicích - Vaculová Lenka, FMA
5.	út	11.00	Svatba sv. Terezie, Filip Vodrážka, Nikol Roubíková, P. Václav Jiráček
6.	st	15.00 - 17.00	Vyklízení kostela před malováním, silní muži vítání
10. - 17.	ne-ne		Chaloupka starších kluků ve Zdicích - P. Martin Hobza
7. - 15.	čt-pá		Výmalba kostela, všední dny bohoslužby v boční kapli kostela
10.	ne		Bohoslužby v divadle
16.	so	9.00	Velký úklid kostela po malování, všichni s chutí do práce vítání
20. - 30.			Setkání mládeže z farnosti a celé republiky s papežem Františkem v Krakově
23.	so	14.00	Svatba sv. Klára: Martin Fridrich, Petra Špačková; P. Josef Brtník
24. - 30.	ne-so		Dovolenkové společenství rodin sv. Vintíř - Šumava
24. - 31.	ne-ne		Ministrantská chaloupka - Spáleniště - P. Ladislav Bandouch

srpen

1. - 7.	po-ne		Chaloupka mladších kluků - Jesenice - P. Martin Hobza
7. - 14.	ne-ne		Maxistranti - Provodov; Pět kruhů chrabrosti; Lukáš Gregora, Marek Sklenář
28.	ne	9.00 10.30	„Liturgické loučení“ s P. Markem Sklenářem Poslední bohoslužba P. Josefa Brtníka

září

každý čtvrtek

1. čtvrtek v měsíci

2. čtvrtek v měsíci

1. čtvrtek v měsíci

1. pátek v měsíci

soboty večer

Eucharistická adorace, 19.00 - 19.30, kostel

Adorace a modlitby za povolání ke kněžství a zasvěcenému životu

Adorace a modlitby za povolání k manželství a rodinnému životu

Eucharistická adorace noční, 19.30 - 22.00, kostel

Adorace, příležitost ke svátosti smíření, 17.00, kostel

Mše svatá s texty z následující neděle

7.	st	16.00	Svátost smíření pro děti, kostel
		17.00	První bohoslužbu pro děti, žehnání aktovek
10.9.	so	14.00	Salesiánské roznění, farní sál, terasa, podloubí
12.9.	po		Začíná výuka náboženství ve školách a farních prostorách, až na výjimky
14.9.	st		První ministrantská schůzka
17.9.	so		Volejbalový turnaj, celý den
19.9.	po		Začátek kroužků v Salesiánském středisku mládeže
20.9.	út	18.30	První úterek pro mladé

...přejeme Vám krásné léto!